

Temmuz ayının en önemli ve ilgiye değer siyasal olayı, düzen güçlerinin MHP'ye karşı tavırlarında görülen büyük değişikliktir. Millî Güvenlik Kurulunun ay sonunda yayınladığı açıklamada «bütün anayasal kuruluşlar» deyimiyle kastedilen düzen güçleri, yani ordu, güvenlik servisleri, «sivil» bürokrasinin üst katları, iki büyük siyasal partinin lider kadroları, yüksek yargı organları, büyük işveren örgütleri ve resmî işçi konfederasyonunun (TÜRK-İŞ) üst yönetimi ve büyük basın organları gibi Türkiye'deki resmî siyasal platformun başlıca öğeleri, Temmuz ayı boyunca, MHP'nin «meşruiyeti» konusundaki görüşlerini kendi üslupları içinde ifade ettiler. Ortaya çıkan manzara şuydu ki; MHP, sözkonusu düzen güçlerinin büyükçe bir kısmı tarafından resmen suçlanmakta, bugüne değin MHP'yi ve onun güdümündeki örgütleri desteklemiş olanlar ise, bu suçlamalar karşısında MHP'yi savunmakta sessiz kalmakta, hatta MHP'nin kapatılması yolundaki talep ve girişimleri yerinde bulduklarını ima eden tutumlar göstermektedirler. Dolayısıyla şu söylenebilir ki, 14 yıldır sürdürdüğü «siyasal faaliyet» sonunda MHP, düzen güçleri tarafından tecrit edilme, yalnız bırakılma, suçlu ilân edilerek kapatılma noktasına gelmiştir.

MGK'nun son bildirisindeki ifadeler ve MHP'yi bugüne değin desteklemiş olan AP'nin gösterdiği tutum, bu noktaya gelindiğinin resmen ilânı anlamındadır. Bilindiği üzere MGK'nun son bildirisinde «devlete ve millete yöneltilmek istenen tehditler karşısında bütün anayasal kuruluşların kararlı ve uyumlu davranmaları»nın gerektiği belirtiliyordu. Açıklamanın yapıldığı esnadaki durumda bu ifadeler, AP ve onun paralelindeki düzen güçlerinin MHP konusundaki tavırlarını bildirmeleri için yapılan resmî bir çağrı anlamına geliyordu. Demirel 25 Temmuz'daki basın toplantısında MHP'nin kapatılması için başvurulması halinde, kendilerinin karşı çıkmayacaklarını bilinen üslubu içinde açıkladı. K. Maraş katliamının ertesinde «kimin yakasına yapışılması lâzımsa yapışın» diyerek CHP'yi MHP ile mücadeleye teşvik eden Demirel, A. İpekçi cinayetinin aydınlanmasından sonra da benzer bir tavır gösterdi ve «Yetkileri var MHP'nin kapatılması için Anayasa Mahkemesine başvursunlar. Neden başvuruyorlar?» dedi.

Önümüzdeki günlerde MHP'nin kapatılması için bir başvuru yapılabilir artık. Fakat bir başvuru ya-

pılmasa ve MHP parti olarak varlığını sürdürse bile, artık anlaşılmıştır ki; düzen güçleri-bugünkü siyasal kimliği, örgütsel ilişkileri ve açığa çıkan iktidar stratejisi ile MHP'yi artık «istememekte», fazlalık olarak görmekte ve bugünkü durumunu kökten revizyona tabii tutmazsa suçlu sandalyesine oturtturmaya hazırlanmaktadır. Düzen güçleri, bugünkü örgütsel-siyasal kimliği ile MHP'yi meşru -yani düzen içi- bir parti saymadıklarını hemen hemen cırtakça belirtmektedirler.

Kullanıldıktan sonra atılmayı, bir zamanlar gereği duyulanın artık gereksiz bir yük sayıldığını anlatan o ünlü deyim, şu anda düzen güçlerinin MHP'ye karşı takındıkları tavır için biçilmiş kaftandır: «Arabın işi bitti. Arap gidebilir.»

«Arap» yani MHP, gitmeye zorlandığını biliyor ve diretmek istiyor. MHP genel başkan vekili, «eğer hukuk varsa kimse MHP'yi kapatamaz» demektedir. Tecrit edildiğini desteklerin çekildiğini gören MHP telaşla «hukuk»tan başka bir dayanağı kalmamış gibidir. Kendisini savunacağı tek yer orasıdır. Ve şu rahatlıkla söylenebilir ki salt hukuk açısından, yani siyasal partiler yasası açısından bakıldığında MHP kapatılamaz. MHP, gerek ÜGD'nin ve MİSK'in ve gerekse tek tek ve hatta grup grup üyelerinin suçlarından kendisinin sorumlu sayılmayacağını «hukuk kuralları»na dayanarak kanıtlayabilir. Bunu yapabilmek için gerekli önlemleri ta baştan sağlamca aldığını söyleyebiliriz.

Fakat sorun MHP'nin hukuk kuralları karşısındaki durumundan değil, düzenin kuralları karşısındaki durumundan doğmaktadır. Hukuk her ne kadar «düzenin kuralları»nı yansıtmakta ise de, hukuk açısından beraat etmek düzen kuralları açısından meşru sayılmak anlamına her zaman gelmez. Bu bakımdan MHP'nin kapatılması yolunda herhangi bir başvuru yapılmazsa ve MHP hukukî varlığını sürdürmeğe devam etse bile, bu onun düzen güçleri tarafından meşru sayılıyor olması demek değildir. Düzen güçleri MHP'yi meşru bir güç olarak kabul edebilmek için onun «demokratik düzenin kuralları»na göre suç sayılan faaliyet doğrultusundan vazgeçmesini, bunun gerektirdiği revizyonu yapmasını istemektedirler.

Bunu istemektedirler çünkü, MHP'nin «demokratik düzen kuralları»na göre çok önemli bir suç olan «terör» suçunu işlediğini ileri sürmektedirler. Düzen güçleri şimdi, 1979 Temmuzunda keş-

fetmişlerdir ki, MHP «terör»le doğrudan ilişkilidir. Kimileri bu keşfin hayli gecikmiş olduğunu ileri sürebilir. Yanlış, anlamsız bir görüşür bu. Gelecekte burjuva siyaset «biliminin kurallarına göre biçimlenmiş bir «demokratik düzen»in neyi, ne zaman hangi koşullarda keşfedeceğinin gayet aydınlatıcı bir örneğidir bu. Bu açıdan bakıldığında hiç de gecikilmiş değil, tersine tam zamanında yapılmış bir keşifle karşı karşıya olduğumuzu görürüz. Hatta daha ileri gidebilir ve diyebiliriz ki, bu düzen kuralları açısından MHP, yaklaşık 1977 ortalarına hatta 1978'e kadar kesinlikle «terör» suçunu işlememiştir. MHP bu tarihten sonra «terör»e meydan vermiş, K. Maraş olayına kadar birdizi terör kabahati işlemiş ama asıl terör suçu «A. İpekçi cinayeti» ve sonraki eylemleriyle işlenmiştir.

MHP'nin «terör»le doğrudan ilişkilili olduğu yolundaki ortak resmi ilânların, A. İpekçi cinayeti faillerinin yakalanmasından sonra yapılması bu yündür.

Kimileri bu yargılara şiddetle karşı çıkabilir ve diyebilir ki: MHP denetimdeki örgütler, cinayet müfrezeleri 1977 ortalarına, 1978 başına kadar, binlerce insanı öldürdü, onbinlerce insanı yaraladı, sakat bıraktı. Bunların yanında sayısız kitap, gazete, dergi, yaktılar, okuyanları, satanları tehdit ettiler ve yüzlerce işyerini, dernek, parti binasını bombaladılar, tahrip ettiler. Bunlar «terör» değil miydi?

Evet değildi. Çünkü bunlar, 1978 başlarına kadar varolan düzeni tehdit eden, düzene memnuniyetsizlik potansiyelini sosyalizme yönelik bir arayış hali sürdürerek ifade eden toplumsal muhalefet hareketine karşı, bu yöneltiş cevap verebilecek sosyalist kadrolara karşı yapılmıştı. Dolayısıyla «terör» değildi. Ama D. Öz, B. Cömert, B. Karafakioğlu gibi herbiri düzenin saygın bir kesimini simgeleyen kişiler öldürüldüğünde bu «terör»dür.

Çünkü toplumsal muhalefet hareketine, sosyalist kadrolara karşı cinayetler, toplu katliamlar tertiplenirken, hedef «düzeni değiştirmek» isteyen bir potansiyeldir. Sindirilmek, saptırılmak, imha edilmek istenen şey budur. Oysa örneğin bir B. Karafakioğlu cinayeti ile sindirilmek istenenler başkadır, hareketi saptırılmak istenenler başkadır. Nitekim MHP denetimindeki örgütler, D. Öz, B. Cömert B. Karafakioğlu gibi seçilen kişileri öldürüp, Anayasa Mahkemesi gibi düzenin en saygın bir kurumunu bombaladıktan sonra, bu işlerin ardından, «bütün yetkileri üzerinde toplamış bir sıkıyönetim» isteyen bir kampanya başlattılar. Orduyu «demokratik düzen»in kuralları dışında bir harekete yöneltmek isteyenlerin bilinen gerekçeleri hatırlanırsa, neden bu kişiler, neden Anayasa Mahkemesi soruları cevabını bulur. İlk etapta düzen güçlerini kullanarak, onları kural-dışı bir harekete ittirerek bu hareket sonucu meydana gelecek ortamda iktidarı ele geçirebileceğini hesaplamıştı MHP. Bu bakımdan D. Öz, B. Cömert, B. Karafakioğlu cinayetleri «düzen»e karşı terör kullanmak anlamına geliyordu. Bu cinayetlerle düzen güçlerinin bir kısmı tehdit edilmiş oluyor, bir kısmı -ordu- ise belli bir harekete -darbeye- zorlanıyor, itiliyordu. MHP, bir or-

du darbesini kolayca etkisi altına alabileceğini veya darbenin bir iç savaş ortamı yaratması halinde, bu süreç içinde iktidarı ele geçirebileceğini hesaplamıştı.

Ordu gibi bir düzen gücünün hareketini öngördüğü için bu hesap, düzene karşı teröre yönelmek anlamına geliyordu. Fakat K. Maraş katliamından sonra MHP karar noktasına geldi. Bu olay onun iktidar hesabını içsavaş üzerine oturttuğunu açıkça gösteriyordu. Düzen güçlerinin bir iç savaştan herhangi bir yararları yoktu, iç savaş platformu yalnızca MHP'nin iktidar olma hesabına uygundu.

MHP, «düzen-dışı»na çıkmıştı böylece. Ama hâlâ bir şansı vardı. «Demokratik düzen» içinde yer alabilirdi.

Gelgelelim, 14 yıllık «siyasal faaliyeti» boyunca binlerce kişiyi öldürüp, onbinlerle sayılan insanı yaralayıp, sakat bırakırken MHP, bunlar vasıtasıyla iktidar olabilecek gücü toparlayabileceğini unutmamıştı. Ama bu umudu gerçekleştirmeyen MHP, bu «faaliyet» içinde biçimlenmiş ideolojik-politik kimliği ve kadroları ile «demokratik düzen»de ancak küçük ve giderek küçülen bir parti olarak yer alabileceğini görüyordu. Ve yine görmekteydi ki düzen güçleri ve onlarda temsil edilen egemen sınıflar açısından kendisi (MHP) ciddi bir iktidar alternatifini sayılmamaktadır. İktidara ortak edilmiş, toplumsal muhalefete, sosyalist kadrolara karşı gerçek terör uygularken el altından hatta çoğu ciddi bir iktidar alternatifini sayılmamaktadır. İktidara ortak edilmiş, toplumsal muhalefet sosyalist kadrolara karşı gerçek terör uygularken el altından, hatta çoğu kez açıkça desteklenmiş olmasına karşın bütün bunlar ciddi bir iktidar alternatifini sayıldığı için değil, düzenin o tarihi dönemde geçirdiği sarımsı, karşılaştığı tehdit yüzünden ihtiyaç duyduğu bir «düzen milisi» görevini yaptığı içindir. Düzen güçlerinin derdi, sorunu, toplumsal muhalefet hareketinin sosyalist harekete doğru yönelim göstermesidir. Bu yönelim, bir sosyalist toplum alternatifinin şekillendirilmesi doğrultusunda gelişip güçlendikçe sorun, «tehlike», büyüyecektir. Faşist hareket, MHP işte bunu önlemek için gereklidir. MHP'nin düzen güçleri açısından iktidar alternatifini olma şansı, sözkonusu tehlike ile orantılıdır. «Tehlike» büyüdükçe MHP'nin iktidar şansı da artacaktır.

Oysa «tehlike» 1977 ortalarından itibaren azalmaya başlamıştır. Bunun en açık göstergesi, CHP iktidarı döneminde toplumsal muhalefet hareketinde gözlemlenen duraklama, sola eğilimin, politik aldırmaçlılığa dönüşmesi durumudur. 1973 sonrasında kendisini gitgide belirginleşen bir düzene memnuniyetsizlik potansiyeli olarak açığa vuran ve «yeni bir düzen, neden düzeni değiştireyim» arayışı içinde olan bir toplumsal muhalefet hareketi vardı. Onun desteğiyle CHP 1973 ve 1977 seçimlerinden büyük güç kazanarak çıkmış ve 1978 de iktidar olmuştur.

Ancak CHP'nin 18 ayı geçen iktidarı döneminde ne faşist saldırılar yoğunluğunu azalttı ve ne de alınan ekonomik önlemler bu toplumsal muhalefeti oluşturan sınıf ve tabakaların ekonomik sorunlarını hafifletti. Tersine faşist saldırılar kitle katliamları boyutuna vardı ve yüksek enflasyon yanın-

da bir dizi temel tüketim malının bulunmaz hale gelişi geçim sıkıntısını daha da ağırlaştırdı. Buna karşın toplumsal muhalefet hareketini oluşturan kesimlerden CHP ağırlıklı hükümete yönelik güçlü protestolar gelmedi. Bunun nedeni CHP hükümetinden hâlâ umutlu olunması değildi. Bu umut önemli ölçüde yitirilmişti. 1973 sonrasında hareket geçen geniş yığınlar, sorunlarının çözümleneceği bir alternatifini aramaktaydılar ve böyle bir alternatifini bulabilecekleri inancındaydılar. Geçen dönemde bu inanç kırıldı 1977 ortalarından itibaren toplumsal muhalefet hareketinde gözlemlenen duraklama eğilimi bundandır. Bu yüzden sorunlarıyla yaşamaya alışmış eğilimine kapılmış toplumsal muhalefet hareketi, Ecevit hükümetinin peşpeşi sıra aldığı «ekonomik önlemler» ilk ağızda bu sorunları daha da ağırlaştırdığı halde güçlü protestolarda bulunmuyor, acı eleştirilerle yetiniyor.

Ecevit hükümeti iki seçimdir kendisini desteklemiş bu «oy depolarını» yitirmemek için, devletin polisiye ve ekonomik etkinliğinin arttığını, arttırmakta olduklarını işleyen bir propaganda yürütmektedir. Devlet bu açılardan güçlenecek, etkinliğini arttırdığını, arttırmakta olduklarını işleyen bir propaganda yürütmektedir. Devlet bu açılardan güçlenecek, etkinliğini arttıracak, içte ve dışta saygınlığı güvence altına alacak ve sonra da misyonunu yerine getirerek toplumu sorunlarından «kurtaracak»tır. Gerci Demirel, devletin kurtarıcı işlevini yerine getirmesi için «celeplik, tüccarlık vb.» işlerle uzanmasına karşı çıkmaktadır. Demirel, devlet kurtarıcı görevini yapmak için etkinliğini arttırırken, bazı kesimlerin «köşeyi dönme» yollarına engel olunmaması fikrindedir ve Ecevit hükümeti ile şamata bu konuda kopmaktadır. Ama her iki tarafta bilmekteki ki artık düzene memnuniyetsizlik potansiyeli durulmuş, düzene, devletin kendini sağlama alması için gerekli koşullar oluşmuştur. İktidar üzerine kapışmanın artık «demokratik düzen platformları»nda verileceği belli olmuştur. Düzenin ana partileri olarak onlara düşen görev, bu heran yeniden ortaya çıkabilecek çöküşüne memnuniyetsizlik potansiyelini likide edecek, çöküş anında bastırarak önlemleri yürürlüğe koymaktır.

Demek oluyor ki 1977 sonlarına doğru düzen güçleri toplumsal muhalefet hareketinde gördükleri tehlikenin azalmaya başladığı, tesbitine varmışlardır. Bu tesbit aynı zamanda toplumsal muhalefete terör uygulanması, bu yolla düzen-ici kanallara sokulması ihtiyacının kalmaması anlamına geliyordu. Diğer bir deyişle MHP o güne kadar yürüttüğü «siyasal faaliyeti»ne göre, bu faaliyet içinde biçimlenmiş ideolojik-politik kimliği ile artık gereksizleşmeye başlamıştır. «Arap» işini bitirmiştir, gitmesi gerekir. Eğer «Arap», «tehlike»yi önlemek için gösterdiği gayretin karşılığında «iktidar gibi bir mükafat isterse, ona gayet kibarca «demokratik düzen»in kuralları hatırlatılacaktır.

Oy ve kadrolarını kendisinden sağladığı kesimlere baktığında MHP, bu kibar davetin anlamını kestirebiliyordu. Kapitalizmin gelişmesi ile ekonomik-toplumsal konuları sarsılan ve eski görece güvenli durumlarını koruyamaz hale gelen gelenek-

sel toplum yapısını orta ve küçük mülk sahibi kesimlerince desteklenen ve tüm çabalarına karşın kapitalizme uyum gösteren sınıf ve tabakaların partisi olamayan MHP, Türkiye'nin 1960 ortalarından bugüne dek yaşadığı geçiş bunalımının son emekte olduğunu, düzenin bir restorasyon evresine girdiğini görmektedir. Bu koşullarda kendisine şimdikiye kadar güç vermiş kesimleri de yitireceğini, dolayısıyla «demokratik düzen» içinde iktidar olmak bir yana eriyip gideceğini de biliyordu. Toplumsal muhalefete karşı terör uygulamakta seferber ettiği cinayetler çeşit çeşit saldırı eylemlerinde kullandığı geniş militan kesimlerin partiye yapacakları baskı da bir öteki sorundur.

Bu yüzden MHP «demokratik düzen»e çağrıya uymadı. Tersine dışlarını gıcırdattı. İkinci MC hükümetinin düşürülme manevraları yapılırken toplumsal muhalefete, sosyalist kadrolara karşı terörü yoğunlaştırdı, kitle katliamlarını sahneye koydu. Toplumsal muhalefetin kendi varlık nedeni, MHP'nin düzen güçlerince desteklenme gerekçesi olduğunun bilincindeydi. Toplumsal muhalefeti mukabil eylemlere zorlayarak, kendisinden (MHP) desteğin esirgenmemesine çalıştı. Ufukta görünen terk edilmeye karşı bir kurt köpeğinin kendi usulünce sahibine yalvarması gibiydi bu eylemler.

Fakat bu siyasal düzenin soğuk mantığında kurt köpeklerinin yalvarmasına kulak vermek yoktu. MHP, konağın içinde geçirdiği güzel günleri unutmalı, bahçedeki küçük kulübeye taşınmalıydı. Konağın dışına çıkarıldığında girmeğe kalkışmamalıydı. Bunu yaparsa tekmelenir, daha direktirse kulübeden de atılır ne denli yabancı bir kurt olduğu ilân edilerek defterden silinirdi.

İşte MHP bu koşullarda «terör»e yöneldi. Ondört yıl boyunca «düzene karşı çıkan» ve eşit, özgür bir toplumu kurma özlemi için harekete geçen insanların yüzlercesini tek tek veya kitle halinde öldürüp, yaralarken; yüzbinlerce insanın en doğal haklarını zorla kısıtlarken; yüzlerce insanı işkenceden geçirip, bir kısmını tam nazilere yarasır usullerle elleri bağlı, ense kökünden ağızından kurşunlarken değil, hayır bunları yaparken değil...

Bunlar «siyasal çatışma» idi çünkü. Gerci o sıralarda da «terör» vardı. Örneğin genel sosyalist hareket içindeki bazı gruplar «terörist» diler. Banka v.b. yerleri soyan «anarşist» ler değil faşist saldırılar karşısında geniş yığınların meşru savunma hakkını kullanmak zorunda olduğunu iddia eden «terörist»ler vardı. Ama MHP ve bağlı güçleri kesinlikle «terörist» değildiler.

MHP, 1978 ortalarında Doğan Öz, Bedrettin Cömert Bedri Karafakioğlu gibi saygın kişileri öldürtmeğe başladığında «terör»e yönelmiş oldu. Hele Abdi İpekçi'nin öldürülmesi «terörist» olduğunun bir meydan okuma havasında resmen ilân edildiği idi.

Olay ertesinde Birikim'in 48. (Şubat) sayısında bu yeterince açık biçimde anlatılıyordu:

«Kabul etmek gerekir ki, Türkiye toplumunun yaşadığı şu tarihi ortamda «bunalım» burjuva demokratik düzenin «barışçı» platformlarında çözme-ye çalışan güçlere açık bir meydan okuma, bir

savaş ilânı anlamına gelecek bir cinayet için Abdi İpekçi'den daha uygun bir hedef bulmak zordu.»... «Onun «Durum» mafelelerini okuyuyor, Türkiye'deki yüksek sanayi ve finans burjuvazisinin Türk-İş'in, devletin sivil ve asker yüksek bürokrasinin, bir başka deyişle «burjuva demokratik düzen»in başlıca kurumlarına, en elit çevrelerine egemen «sağduyu»lu talebin ne olduğunu, rejimin bu «temel direkleri»nin eğilimini öğrenmiş olurlardı.»

«Bu yüzdendir ki, öldürülüşü, rejimin temel direklerine, odağına yapılmış bir saldırı olarak değerlendirildi.»

Ve yine aynı yazıda belirtmekteydi ki; A. İpekçi'nin öldürülmesi yalnızca burjuva demokratik düzenin kendisine, bu düzen içinde mümkün tüm düzenin kendisine, bu düzen içinde mümkün tüm diğer yönetim alternatiflerini temsil eden siyasal güçlere (başta AP ve CHP olmak üzere) yönelik bir meydan okuma değildir. Meydan okuma orduya karşı da yapılmıştır.

A. İpekçi cinayetinin aydınlatılması için gösterilen çok kapsamlı çabalar tüm yayın organlarında anlatıldı. Katilin arkasında kimlerin olduğu soruna belki yargılanma safhasında da hukuken cevap verilmemiş olacak. Ama gerek yok buna. Düzen güçleri «terörist»in tek kişi olmadığına, kendilerine terör uygulamaya kalkışanın MHP olduğunu adları gibi biliyorlar.

Bunu daha 1978 yılına gelmeden önce «bilmeye hazırlanmışlardı.» MHP'nin 1978'e kadar ki eylemlerine bakıp da bu bilgiye varmamışlardı. Toplumsal muhalefet hareketi yeni bir düzen arayışı halinde iken MHP'nin eylemlerinin düzen arayışı halinde iken MHP'nin eylemlerinin alabildiğine «meşru» olduğuna yemin bile edebilirlerdi.

Ama toplumsal muhalefet hareketi durgunlaşmaya başladığında, düzen «tehlile»yi savuşturduğunda» restorasyonun vakti geldiğinde, MHP'nin «terörist» olduğunun keşfedilme koşulları da oluşmuş oldu.

Şimdi bu keşif ilân edilmektedir. Düzen haddini bilmeyen kendisini tehlihte yeltenen el ulaşının artık düzen güçlerinin parsa hesabıdır. Artık MHP'yi kapatıp kapatmamak AP ve CHP arasındaki iktidar kapışması hesaplarında kullanılacak bir faktördür.

Düzen güçlerinin MHP'yi terörist ilân ederek tecrit etmeleri ve belki de siyasal parti olarak kapatmaya gitmeleri; şüphesiz ne faşist hareketin sona ermesi demektir ve ne de düzen güçlerinin kendilerine de terör uygulamaya kalkışan faşizmi bir daha desteklemeyecekleri anlamına gelir.

Daha Malatya olayının hemen ertesinde bu dergide yazılanlar asıl şimdi söylenmelidir:

«MHP'nin gücünden düşmeye başlaması, Türkiye'de faşist hareketin sona ermesi demek değil elbette. Kapitalizmin toplumsal yapıya damgasını vurduğu artık tartışma götürmez bir gerçek olan Türkiye'de, bu toplum biçiminin yarattığı sorunların, bundan doğan bunalımların yaşanacağı bir döneme girilmektedir. Genel emperyalist sistemin hiyerarşik yapısı içinde bağımlı bir ülke olan Türkiye'de bu bunalımların daha yoğun, daha derin biçimde ortaya çıkacağını şimdiden söyleyebiliriz.»

«Faşizm karşı-devrimdir. Kapitalizm çağına, sınıflı toplumun bu en son ve mükemmel biçimine varıldığı evrede, bu sınıflı topluma temelden karşı siyasal-toplumsal hareketlere «devrim'e» karşı doğan tepkidir. Bu anlamda devrim hareketine «tabi»dir, onun tarafından belirlenir. İdeolojik-politik programıyla, kadrolarının ve «kitle desteği»nin yapısıyla, yani tüm varlığıyla devrim hareketinin karşıtıdır. 1960-1977 döneminde Türkiye'de faşist hareket, egemen sınıflarca tam destek görmediyse bunun açıklaması aynı dönemdeki sosyalist hareketin de işçi sınıfınca tam desteklenmediği olgusunda aranmalıdır.»

«Ama sosyalist hareket, eğer bugün tüm teorik-pratik platformuna egemen olan ekonomist yaklaşımı aşar ve siyasal-toplumsal hedefinin asıl öğelerini olanca netliğiyle yansıtan bir eylemi hayatın her alanında geliştirebilme gücünü, bu devrimci çabayı gösterirse; sınıflı toplumun tüm güçlerinin, çağdaş imkânlarla donatılmış bir faşist hareketiyle de karşılaşacaktır. Şu anda «anarşi»nin sona ermesi yolunda «içten» çağrılar yapan ve bu arada «ülkücü komandoları» da kınamaktan geri durmayıp, ilkelliklerini «çağdışı» yöntemlerini eleştiren burjuvazinin saygıdeğer, seçilmiş, zevatinin, pek çoğu, en ilkel ve en modern terör yöntemlerinin kullanıldığı kampanyalar içinde; bütün bir «tarih öncesi»nin egemenlerinin kullandığı her çeşitten silahı kuşanmış olarak bu tarihsel hesaplaşmanın karşı-devrim hanesinde buluşacaklardır.»

«Türkiye toplumu, ilk hamle hakkının devrimcilerle ait olduğu bu tarihî satrancın tüm karmaşıklığı ile oynanacağı koşullara sahip sayılı toplumlardan biridir. Bu bakımdan Türkiye devrimcileri, bu tarihsiz sorumluluklarının bilincinde olmak ve zaferin ancak, bize çoktandır unutturulmaya çalışılan kendi kurallarımıza uygun bir «hamle» ile kazanılacağını bilmek durumundadırlar.» (Birikim 39. Mayıs/78 Sf: 24)

Birikim